

De volgende morgen wordt vadertje Panov wakker van het geluid van de kerkklokken. 'Oei', roept hij uit, 'ik heb de hele nacht in mijn stoel gezeten. Het is al kerstmorgen. 'Terwijl hij zijn pap maak, herinnert vadertje Panov zich de stem. 'Het was een droom', zegt hij tegen zichzelf. 'En toch weet ik zeker dat hij zal uitkomen.'

Na zijn ontbijt gaat hij op de uitkijk staan. Hij wil Jezus niet missen. Maar hij ziet alleen maar lege straten. En de straatveger. Met zwiepende bezem veegt hij de sneeuw weg voor de mensen die straks naar de kerk gaan.

'Gelukkig kerstfeest!' roept vadertje Panov. 'Kom even binnen om een kop koffie te drinken. Dan word je weer warm.'

De straatveger die het inderdaad erg koud heeft, doet dat maar al te graag. Hij warmt zich bij het vuur en drinkt koffie. Dan lacht hij naar vadertje Panov.

'Bedankt hoor, vadertje.' En hij gaat verder vegen.

(AF)WACHTEN

Wordt vervolgd